

Panelbe zárva - első nap

Baráth Noémi - 2020-03-18 12:32:26

Március 18.

Egy ideje már üzöm a home office-t. Egy átlagos napon reggel 9-re már elcsendesedik a környék, mindenki elmegy dolgozni. Itthon én is nekiállok a munkának. Ha kell valami, lemegyek a boltba. A ház ajtajában általában összefutok a szomszédokkal, cigizik. Csak egy kis small talk. A közeli kocsmá előtt mindig akad pár enyhén ittas arc, akik megjegyzéseket tesznek az arra járó lányokra. Visszafelé már nem is emlékeznek rám, így kapok egy második kört az ízléses „bókokból”.

Egészen estig letagadhatnak a derkovitsi szomszédok, hogy itt laknak, olyan csend van. Éjszaka is csak a fölöttünk lakó néni horkolása hallatszik le; mit mondhatnék, vékonyak a falak.

fotó: Baráth Noémi

Ma koránt sincs ilyen némaság. Már érezni a közösségen, hogy valami megváltozott. Minden irányból hangok szűrődnek át, nem tudom, hogy a csecsemő sírása harsogja-e túl a kiabáló anyukát, vagy fordítva. Nehéz lehet ilyenkor egy babával. A néha előforduló kiadások ellenére egész jól bírják. A másik oldalon a TV üvölt reggel óta. Valaki biztosan beszerzett egy fapapucsot, különben nem zuhogna így minden egyes lépése. Talán szóvá is tenném, ha nem sajogna a fejem a zsvajtól. Azt sem értem, miért kell 2 percenként húzogatni a rolót.

Igyekszem elterelni a gondolataimat valami hasznossal, de nem tudok koncentrálni. Ideges vagyok. Nem tartom magam pánikolós embernek, de jelenleg egy olyan ismerőst vagy családtagot sem tudok mondani, akiért ne kéne aggódni a változó helyzet miatt.

Azt hiszem, a legjobb megoldás az lesz, ha találok valami elfoglaltságot, amibe mélyen belevethetem magam. Szánok egy kis időt magamra, esetleg megtanulok valami újat – az öcsém például az angolt kezdte el.

fotó: Baráth Noémi

Próbáljatok ki ti is valami újat, amire eddig nem volt időtök. Nem kell melankóliával és pánikkal tölteni az elkövetkező időszakot, mert előbb-utóbb úgyis vége lesz. Hozzuk ki belőle a legtöbbet!